

ถนนสายที่มาจากประวัติศาสตร์ของซีไอเออร์ เอช. ไวท์

“...สถานการณ์ที่นี้เลวร้ายลงเกือบทุกอาทิตย์..ขณะที่ผู้ก่อการร้ายสามารถครอบครองดินแดนปากแม่น้ำโขงตอนใต้ได้เกือบทั้งหมด ครอบครองได้มากจนกระทั่งไม่มีชาวอเมริกันคนใดกล้าพอที่จะขับรถส่งผมออกนอกนครไซ่ง่อนในตอนกลางวัน โดยปราศจากการคุ้มครองจากฝ่ายทหาร..”

ข้อความข้างต้นนี้ เป็นรายงานข่าวของ ซีไอเออร์ เอช. ไวท์ (Theodore H. White) จากเวียดนามใต้เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2500 นานมาแล้ว ในขณะที่รัฐบาลอเมริกันกรุงวอชิงตันได้รับรายงานข่าวเฉพาะชัยชนะของกองทัพอเมริกันในการปราบปรามเวียดกงและการรณยุทธกับเวียดนามเหนือ อย่างไรก็ตาม บรรดาข้อเท็จจริงที่เล่าเหยี่ยวข่าวทั้งหลาย รวมทั้งซีไอเออร์ เอช. ไวท์ ได้ประสบพบเห็นในเวียดนาม กลับเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับที่รัฐบาลวอชิงตันได้รับทราบทั้งสิ้น การรายงาน ‘ข่าวเท็จ’ ของฝ่ายกระทรวงกลาโหมอเมริกันในเวียดนามใต้ นับเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การกำหนดนโยบายเวียดนามของรัฐบาลอเมริกันชุดแล้วชุดเล่าเป็นไปอย่างผิดพลาด ดังที่นายเดวิด ฮัลเบอร์สตัดัม (David Halberstam) เขียนชี้ไว้ให้เห็นในหนังสือเรื่อง *The Best and the Brightest* (Great Britain : Barrie and Jenkins, Ltd. 1973)

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2504 หรือ 14 ปีก่อนที่กรุงไซ่ง่อนแตก ซีไอเออร์ ไวท์ ได้พบเห็นทหารอเมริกันใช้ชีวิตยามราตรีอย่างสนุกสนานในนครไซ่ง่อน ขณะที่เพียงระยะ 20 ไมล์ห่างออกไป ฝ่ายคอมมิวนิสต์กำลังคืบคลานเข้าสู่นครหลวงแห่งเวียดนามใต้ จุดตั้งการแผ่ขยายเงื้อมมือแห่งมัจจุราชก็มีปาน ในขณะที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์สามารถขยายแนวร่วมและเพิ่มกำลังคนที่จะต้องสู้เพื่ออุดมการณ์ในการต่อต้านและขจัดอิทธิพลของจักรวรรดินิยม นายทหารเวียดนามได้กลับเสปสุขจากการนั้ร้ายดูบังหลวง ส่วนบรรดาทหารอเมริกันเองก็ไม่มีกำลังขวัญในการต่อสู้ เพราะไม่ทราบว่าจะต่อสู้ไปเพื่อใคร 14 ปีก่อนกรุงไซ่ง่อนแตก ซีไอเออร์ ไวท์ได้เคยแสดงความเห็นไว้ว่า

“..ถ้าหากความพ่ายแพ้ในเวียดนามใต้ถือเป็นความปราชัยของเรา (ชาวอเมริกัน) ถ้าหากเราจักต้องรับผิดชอบในการรักษาอาณาบริเวณดังกล่าว เราจักต้องมีอำนาจในการปฏิบัติการและนั่นก็หมายความว่าเราจักต้องแทรกแซงการเมืองภายในของเวียดนาม.. ถ้าหากเราตัดสินใจที่จะแทรกแซงกิจการภายใน (ปัญหาที่มีอยู่ว่า) เรามีบุคลากรที่เหมาะสมหรือไม่ เรามีเครื่องมือที่พอเพียงหรือไม่ และเรามีเป้าหมายที่ชัดเจนเพียงใดในการแทรกแซงกิจการภายในของเวียดนามเพื่อผลแห่งความสำเร็จ..”

ในความคิดคำนึงของซีไอเออร์ ไวท์ เหตุการณ์ในเวียดนามใต้ที่เขาได้ประสบพบเห็นเมื่อปี พ.ศ.2504 นั้นมิได้แตกต่างไปจากเหตุการณ์ในจีนแผ่นดินใหญ่ก่อนหน้านั้นเพียง 12 ปี

* ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร *โลกหนังสือ* ปีที่ 2 ฉบับที่ 12 (กันยายน 2522)

และไวก์ก็มิได้สังเกตเห็นที่จะเปรียบเทียบบทบาทของมาดามโงคินนุ กับบทบาทของมาดามเจียงไคเช็ค แม้แต่น้อย

ชิโอดอร์ ไวก์ เกิดที่นครบอสตัน สหรัฐอเมริกา เมื่อปี พ.ศ. 2458 สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาและประวัติศาสตร์จีนจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดในปี พ.ศ. 2481 หลังจากนั้น จึงหันไปประกอบอาชีพหนังสือพิมพ์ และยึดถืออาชีพนี้มาตลอดช่วงระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมา เริ่มต้นด้วยการเป็นผู้สื่อข่าวนิตยสาร *Time* และ *Life* ประจำประเทศจีน เขารายงานข่าวการเมืองจีนสมัยรัฐบาลเจียงไคเช็คจากนครจุงกิง จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2483 นิตยสาร *Time* จึงส่งเขาไปตระเวนหาข่าวในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ เวลานั้นสงครามโลกครั้งที่สองได้ปะทุขึ้นแล้ว และมีทีท่าจะลุกลามมาถึงเอเชียบูรพา ไวก์ได้ตระเวนดูกำลังทหารของฝ่ายสัมพันธมิตร จนได้พบกับนายพลดักลาส แม็กอาร์เธอร์ที่นครมะนิลา แม็กอาร์เธอร์ได้ทำนายว่า สงครามเอเชียบูรพาจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และพยายามเสริมสร้างกองทัพฟิลิปปินส์ให้แข็งแกร่งเพื่อเตรียมรับสงคราม แต่ตอนนั้น แม็กอาร์เธอร์เชื่อว่า กองทัพเรือญี่ปุ่นไม่อาจจะเป็นอะไรได้ แม้แต่กองทัพเรือชั้นสอง ไวก์ได้รายงานข่าวในนิตยสาร *Time* ว่า แม็กอาร์เธอร์เป็นนายพลที่ดีที่สุดในบรรดานายพลฝ่ายสัมพันธมิตรทั้งหลายในเอเชีย แต่แล้วเพียงสองปีให้หลัง ญี่ปุ่นก็สามารถยึดฟิลิปปินส์ได้ และแม็กอาร์เธอร์ต้องถอยไปตั้งกองบัญชาการที่นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย และเมื่อไวก์พบกับแม็กอาร์เธอร์อีกครั้งหนึ่งที่เมลเบิร์น แม็กอาร์เธอร์ได้บอกกับเขาว่า “..กองทัพเรือที่ดีที่สุดคือ กองทัพเรือญี่ปุ่น เป็นกองทัพเรือชั้นหนึ่ง รองลงมาคือกองทัพเรืออังกฤษ กองทัพเรืออเมริกันจัดอยู่ อันดับสี่ ไม่ดีเท่าแม้แต่กับกองทัพเรืออิตาลี..” แต่กระนั้นวิจารณ์ญาณของแม็กอาร์เธอร์ก็ผิดอีกครั้ง เมื่อกองทัพเรืออเมริกันสามารถต่อกรกับกองทัพเรือญี่ปุ่นได้สำเร็จ จนสามารถกำชัยชนะไว้ได้ในเวลาต่อมา

หลังจากนั้น ไวก์ก็กลับไปทำงานในจุงกิง ที่นี้เขาได้รับความขัดแย้งระหว่างนายพลโทโจเซฟ สติลเวลล์ (Joseph Stilwell) ผู้บัญชาการกองทัพอเมริกันในบริเวณประเทศจีนพม่า และอินเดีย กับนายพลจัตวาแคลร์ เชนนอลด์ (Claire Chennault) แม่ทัพอากาศอเมริกันประจำประเทศจีน เขาได้เห็นความขัดแย้งชนิดที่ประนีประนอมกันมิได้ระหว่างนายพลสติลเวลล์กับจอมพลเจียงไคเช็ค จนประธานาธิบดีรูสเวลต์ต้องส่งคณะผู้แทน อันมีนายพลตรีแพททริก เฮอร์เลย์ (Patrick Hurley) เป็นหัวหน้าไปไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเมื่อปลายปี พ.ศ. 2488 ความพยายามของพลตรีเฮอร์เลย์ในการประสานรอยร้าวระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย และระหว่างจอมพลเจียงไคเช็คกับนายพลสติลเวลล์ประสบความสำเร็จโดยสิ้นเชิง สาเหตุสำคัญเนื่องจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองภายในของจีน

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง สันติสุขยังหาได้เกิดขึ้นในประเทศจีนไม่ เนื่องจากความขัดแย้งระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์กับพรรคก๊กมินตั๋งได้ขยายตัวจนกลายเป็นสงครามกลางเมือง ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่มีความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น รัฐบาลก๊กมินตั๋งกลับเสพสุขจากการถือราษฎรบังหลวงอย่างปราศจากความสำนึก ก่อนหน้านั้นใน พ.ศ. 2487 ได้เกิดทุพกิกขภัยขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมณฑลฮุนาน สภาพฝนแล้งได้ก่อความทุกข์เข็ญให้แก่ประชาชนชาวจีนอย่างหาที่เปรียบมิได้ ทุพกิกขภัยที่เกิดขึ้นในมณฑลฮุนานในทัศนะของซีโอดอร์ วัตต์ เป็นทุพกิกขภัยที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติสมัยใหม่ วัตต์เห็นคนล้มตายต่อหน้าต่อตาไปที่ละคนสองคนเนื่องจากขาดอาหาร และที่นั่นเขาได้เห็นคนกินเนื้อคนเป็นครั้งแรก เจียงไคเช็คเองมิได้ตระหนักถึงความร้ายแรงของปัญหาทุพกิกขภัยที่เกิดขึ้น จึงรู้สึกตระหนักตกใจอย่างยิ่งที่ได้อ่านรายงานข่าวของวัตต์ ซึ่งส่งไปตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกา ความไม่ใส่ใจต่อทุกข์สุขของประชาชนนี้เอง นับเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศจีนสามารถทำงานอย่างได้ผล

ในระหว่าง พ.ศ. 2488-2489 วัตต์ได้คาดการณ์อย่างถูกต้องว่า สงครามกลางเมืองในประเทศจีนเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้ นายพลสตีลเวลล์และผู้ร่วมงานก็คาดการณ์ไว้เช่นนั้น รายละเอียดของถนนประวัติศาสตร์ช่วงนี้ ท่านอาจหาอ่านได้จากหนังสือของ Barbara W. Tuchman, *Stilwell and the American Experience in China, 1911-1915* (Macmillan, 1971) สำหรับซีโอดอร์ วัตต์เองก็ได้คาดการณ์ไว้อีกต่อไปว่า ในที่สุดแล้ว รัฐบาลก๊กมินตั๋งจะเป็นฝ่ายปราชัย และพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเป็นฝ่ายกำชัย หากการณเป็นเช่นนั้น วัตต์ก็รู้สึกเป็นห่วงอนาคตของบรรดาข้าราชการกระทรวงต่างประเทศอเมริกันที่ประจำอยู่ในประเทศจีนมิได้ เพราะคนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นคนหนุ่มที่ฉลาดปราดเปรื่องและเห็นการณ์ไกล ชัยชนะของฝ่ายคอมมิวนิสต์ย่อมหมายถึงการสูญสิ้นอนาคตของคนหนุ่มเหล่านี้ วัตต์เคยปรารถน้อกกังวลดังกล่าวนี้กับบรรดาข้าราชการกระทรวงต่างประเทศอเมริกันที่ประจำอยู่ในประเทศจีน แต่คำตอบที่เขาได้รับจากเรย์มอนด์ ลุดเดน (Raymond Ludden) ก็คือ “..หน้าที่ของเจ้าหน้าที่กระทรวงต่างประเทศ ก็คือ การรายงานข้อเท็จจริงตามที่ได้ประสบพบเห็นอย่างเที่ยงตรง โดยไม่ต้องคำนึงถึงการเมืองภายในสหรัฐอเมริกา..”

ซีโอดอร์ วัตต์ ได้รายงานสภาพสงครามกลางเมืองในประเทศจีนไว้ในหนังสือของเขาชื่อ *Thunder Out of China* ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกใน พ.ศ. 2489 และหลังจากนั้นเพียงสามปี พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นฝ่ายมีชัย ดังที่เขาได้คาดการณ์ล่วงหน้าไว้แล้ว และก็คาดการณ์ได้อย่างถูกต้องเช่นกันว่า บรรดาข้าราชการกระทรวงต่างประเทศอเมริกันที่ประจำอยู่ในประเทศจีนพากัน ‘ตกกระป๋อง’ ตามๆกัน คนหนุ่มที่ปราดเปรื่องสองนาย ซึ่งเป็นลูกน้องของนายพลสตีลเวลล์ คือ จอห์น สจิวต์ เซอร์วิส (John Stuart Service) และจอห์น แพตตัน เดวิส (John Paton Davies) ต้องถูก

ไต่ออก ขณะเดียวกัน จอห์น คาร์เตอร์ วินเซนต์ (John Carter Vincent) หัวหน้าสำนักงานการตะวันออกไกล (Office of Far Eastern Affairs) แห่งกระทรวงต่างประเทศ ซึ่งปกป้องลูกน้องของตนได้ถูกบังคับให้ลาออกจากราชการ เหตุเป็นเพราะลมการเมืองฝ่ายขวาในสหรัฐอเมริกาพัดจัดจนถึงขั้นก้าวเข้าสู่ยุค *หมอมือครองเมือง* หรือ ‘ยุคแมกคาร์ธี’ (ตั้งตามชื่อ Joseph McCarthy เจ้าตำรับหมอมือ) ซีโอดอร์ ไวท์เองก็ถูก ‘หมอมือ’ คุกคาม ในข้อหาว่าฝักใฝ่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ เนื่องจากรายงานข่าวของเขามักจะชี้ให้เห็นความชั่วร้ายและความผิดพลาดในการดำเนินนโยบายต่างๆของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง ความคิดเห็นของเขาเกี่ยวกับสถานการณ์ในประเทศจีนนั้นขัดกับเฮนรี ลูส (Henry R. Luce) บรรณาธิการนิตยสาร *Time* ในขณะนั้นอย่างมากในที่สุด ไวท์จึงลาออกจากการเป็นผู้สื่อข่าว ให้นิตยสาร *Time*

ไวท์ย้ายที่ทำงาน จากจีนไปอยู่ยุโรปตะวันตก ที่นั่นเขาได้เห็นการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศต่างๆที่ประสบภัยพิบัติจากสงคราม และติดตามผลความช่วยเหลือของรัฐบาลอเมริกันตามแผนการมาร์แชล (Marshall Plan) อย่างใกล้ชิด ไวท์เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในเรื่อง *Fire in the Ashes* ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อพ.ศ. 2496 สามปีเศษให้หลัง ไวท์ได้กล่าวว่ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเยอรมนีตะวันตกและญี่ปุ่นเป็นไปตามกฎว่าด้วยผลที่ไม่คาดฝัน (Law of Unintended Consequences) ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ทั้งเยอรมนีและญี่ปุ่นเป็นศัตรูคู่อาฆาตของสหรัฐอเมริกา แต่เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง สหรัฐอเมริกากลับให้ความช่วยเหลือประเทศทั้งสอง จนเศรษฐกิจฟื้นตัวและกลายเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่เป็นคู่แข่งกันสำคัญของตัวเอง ในขณะประเทศที่เป็นพันธมิตรของสหรัฐอเมริกา เช่น อังกฤษ กลับมิได้รับความช่วยเหลือเท่าที่ควร และยังคงต้องเผชิญปัญหาเศรษฐกิจซึ่งเรื้อรังตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง

จากยุโรป ไวท์กลับบ้านเกิดเมืองนอน และได้ติดตามการเมืองอเมริกันอย่างใกล้ชิด เขาได้เฝ้าดูนักการเมืองคนแล้วคนเล่าก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกัน ดังที่เขาได้รายงานการวิเคราะห์การไต่เต้า ‘บันไดแห่งอำนาจ’ เพื่อไปสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกันของจอห์น เอฟ. เคนเนดีไว้ในหนังสือชื่อ *The Making of the President 1960* (Atheneum 1961) และเสนอการวิเคราะห์ทำนองเดียวกันในกรณีของประธานาธิบดีลินดอน จอห์นสันไว้ในหนังสือ *The Making of the President 1961* (Atheneum 1965) สายใยแห่งความสัมพันธ์ที่ไวท์สร้างขึ้นกับนักการเมืองทั้งหลาย ไม่เพียงแต่จะช่วยให้เขาสามารถเจาะข่าวได้ลึกเท่านั้น หากทว่ายังช่วยให้เขาสามารถวิเคราะห์การเมืองอเมริกันได้อย่างถึงแก่นอีกด้วย ดังที่เขาประสบผลสำเร็จอย่างงดงามต่อมาในการวิเคราะห์กรณี ‘วอเตอร์เกต’ ไว้ในหนังสือเรื่อง *Breach of Faith : The Fall of Richard Nixon* (Atheneum, 1975)

ตลอดระยะเวลา 40 ปีเศษที่รีโอคอร์ด เอช. ไวท์ ประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์ เขาได้ตระเวนไปทั่วเกือบทุกทวีป และได้พบปะบรรดาบุคคลสำคัญของโลกทั้งหลาย ในบรรดาบุคคลสำคัญ ไวท์ให้ความนับถืออยู่เพียง 3 คน คือ นายพลโจเซฟ สติลเวลล์ นายโจวเอนไล และประธานาธิบดีจอห์น เคนเนดี ความนับถือที่เขามีต่อนายพลสติลเวลล์และนายโจวเอนไลนั้น เกิดขึ้นจากความใกล้ชิดระหว่างที่เขาเป็นผู้สื่อข่าวในประเทศจีน ความซื่อสัตย์และความเป็นคนตรงไปตรงมา ตลอดจนความสามารถของนายพลสติลเวลล์ และความอ่อนน้อมถ่อมตนและการมีลักษณะผู้นำของโจวเอนไล นับเป็นคุณลักษณะที่ประทับใจไวท์อย่างมาก ส่วนความเคารพนับถือ ที่เขามีต่อประธานาธิบดีเคนเนดีนั้นเกิดจากพื้นฐานของอุดมการณ์ทางการเมืองที่คล้ายคลึงกัน ความสนิทชิดเชื้อที่ไวท์มีต่อครอบครัวเคนเนดีเป็นข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่ทราบกันทั่วไป ดังที่นายอาร์เธอร์ ชเลซิงเกอร์ (Arthur M. Schlesinger, Jr.) กุณชื่อคนหนึ่งของเคนเนดี ใดกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *A Thousand Days* (Fawcett Crest Book, 1965) ซึ่งเป็นหนังสือประวัติศาสตร์การเมืองอเมริกันยุคประธานาธิบดีเคนเนดี และเมื่อเคนเนดีถึงแก่กรรมได้เพียงหนึ่งสัปดาห์เศษ นางจ๊ากเกอลิน เคนเนดี ต้องการแถลงข่าวต่อประชาชนอเมริกัน เธอก็นึกถึงรีโอคอร์ด ไวท์เป็นคนแรก ดังที่ไวท์ได้รายงานเหตุการณ์การลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดีตามถ้อยคำของจ๊ากเกอลินไว้ใน นิตยสาร *Life* ในเวลาต่อมา

นับตั้งแต่มนุษย์รู้จักประดิษฐ์อักษรขึ้นใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน ถนนหนังสือได้กลายเป็นถนนสายที่ยาวเหยียดที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ และจะสุดทางพร้อมกับความสิ้นสุดของมนุษยชาติ ถนนหนังสือจึงเป็นถนนสายที่แปรปรวนไปตามกระแสธารแห่งประวัติศาสตร์ รีโอคอร์ด ไวท์ นักหนังสือพิมพ์เรื่อรนามชาวอเมริกัน มิได้มุ่งพิสูจน์ความซื่อนี้โดยตรง แต่งานเขียนของเขาก็สะท้อนให้เห็นข้อเท็จจริงดังกล่าว

ในเดือนสิงหาคม 2521 หนังสือใหม่ล่าสุดของรีโอคอร์ด ไวท์ได้ออกสู่ถนนหนังสืออีกเล่มหนึ่งคือ *In Search of History: A Personal Adventure* (Harper and Row, 1978) หนังสือใหม่เล่มนี้เป็นบันทึกประสบการณ์จากการประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์ตลอดช่วงเวลา 25 ปี (พ.ศ. 2481-2506) และครอบคลุมเหตุการณ์ในดินแดนสามทวีปตามถ้อยคำของไวท์ หนังสือเล่มนี้ มิใช่อัตชีวประวัติ และมิใช่หนังสือประวัติศาสตร์การเมือง หากเป็นแต่เพียง 'เรียงความขนาดยาว' ในขณะนี้ (2522) รีโอคอร์ด ไวท์ กำลังเตรียมเขียนภาคที่สอง โดยบันทึกประสบการณ์ส่วนตัวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506 เป็นต้นมา และขณะเดียวกัน เขายังเตรียมต้นฉบับเรื่อง *The Making of the President 1976* ซึ่งจะเป็นเรื่องราวในการไต่เต้า 'บันไดแห่งอำนาจ' ของประธานาธิบดีจิมมี่ คาร์เตอร์ ออกมาในไม่ช้าอีกเล่มหนึ่งด้วย

ถนนหนังสือของรีโอดอร์ ไวท์ เป็นถนนสายยาวเหยียด ทุกวันนี้ไวท์ยังคงใช้ชีวิตในการเขียนหนังสืออย่างกระฉับกระเฉง แม้ว่าวัยจะล่วงเลยมาแล้ว 63 ปีก็ตาม แต่เขาก็ยังหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปจนได้เขียน *The Making of the President 1980* ออกมาอีกเล่มหนึ่งเป็นแน่